

Műhely a Műhelyben

A Vagongyáré mellett más kapuk nyílnak, belépek egyenesen az irodalomba is.

Apám munkahelyének, a gyerekosztály onkológiai részének állandó páciense egy kiskamasz, aki leukémiás. Évek óta kezelik, szerencsére eredményesen, de nagyon kegyetlen dolog ez akkor is. A fiúcska apukája a Megyei Levéltár igazgatója, Gecsényi Lajos, aki egyben a *Műhely* című irodalmi folyóirat főszerkesztője. Győr nem egy nyüzsgő irodalmi város. Nagy Lajos valamikor az 1930-as években iszonyodva jegyezte le naplójában, hogy végigsétált a belvároson, és mindössze egy nyamvadt könyvesboltot talált. De mivel szinte valamennyi megyeszékhelyen alakult irodalmi-kulturális lap, a Győr-Sopron megyei elvtársak is úgy vélték 1978-ban, elérkezett az idő, hogy ez az izig-vérig munkásváros tegyen egy öles lépést a művelődés irányába. Az előzményekhez tartozik, hogy Kormos István, többek között a Vackor-mesék jeles alkotója, akiről alig-alig lehetett tudni, hogy fantasztikus költő is, az 1970-es évek elejétől kezdve egyre sűrűbben visszajárt gyermekkorai színhelyeire, Mosonszentmiklósról és környékére, és ezáltal persze Győrbe is. Ahol épp elkezdtek mozgolódni a helyi ifjú költők, létrehozták a Kassák Kollégiumot, és egymásra találva egyfajta mestertanítvány viszony alakult ki Kormos és a szárnypróbálgatók között. Nem mellékes az sem, hogy Kormos a fővárosban a Móra Könyvkiadón belül a Kozmosz-sorozatot szerkesztette, ahol rendre megjelenhettek az első kötetek, vagyis általa, a segítségével tényleg ki lehetett lépni az országos irodalom színpadára.

Mire én, mint a legifjabb versfaragó, megjelentem Győrött, több harminc körüli győri költőnek lett önálló kötete, és teljesen logikus módon a megyei tanács elvtársai részben számítottak a munkájukra a *Műhely* kibontakozásában is, természetesen a megfelelő felügyelet mellett. Még arra is volt gondjuk, hogy a *Műhely* a címének megfelelő módon működjön, mert két szerző is a Megyei Levéltárban dolgozott Gecsényi igazgató úr mellett, vagyis bármelyik pillanatban átalakulhattak szerkesztőséggé, amikor kicsit szabadabb tempót engedett a levéltárosság.

Apám Svájcba való elutazásuk előtt megszervezte, hogy Gecsényi főszerkesztői mivoltában fogadjon – így istápolták ők ketten egymás fiait... Apám meghagyta, hogy keressem Gecsényit minél előbb, mert várja a jelentkezésemet. Vigyek néhány verset, de azért ne túl sokat. Aztán majd meglátjuk, mi lesz.

Még napos szeptember volt, amikor betoppantam a Liszt Ferenc utcai épületbe, ami kicsit olyan volt, mint a pannonhalmi könyvtár. Ezeket a szagokat, illetve nyugodtan mondhatom, illatokat nagyon jól ismertem, és azt is, hogyan nyikordul a kapu egy *levéltársszerű* épületen, miképp recsen a kopott falépcső, ami vaskos falak között felvisz az emeletre. Körben festmények lógtak, amikről félig megfeketedett, bajszos atyafiak néztek le rám. Morcos hadvezérek vagy elhivatott hitszónokok, mind-mind csupa ismerős, hiába, hogy addig sosem láttam őket, de ahogy egymásra pislantottunk, az nagyon olyan volt, mint amikor rég holt bencés apáttal és az apátságot bőkezűen támogató nemes urakkal szemezttem a klauzúrára menet vagy angol órára várva a folyosókon.

Gecsényi kimérten kedves volt, leültetett, kikérdezett, noha, véltem, amit hallhatott tőlem, azt már mind tudta apámtól. Legfeljebb azt nem, hogy s mint érzem magam a Vagongyárban. Atvette a verseket, majd behívatta a szobába azt a két munkatársát, akik maguk is költők voltak, és gyakorlatilag a gondjaikra bízott. Pátkai Tivadar és

Borbély János előtt állva, nekik sután bemutatkozva különös, bugyborékoló izgalmat éreztem, azt, hogy valamiféle titkos klub, sőt páholy tagja leszek e pillanatban, itt, a jól ismert illatokkal telt boltíves szobácskában. Pátkai arra is felhívta a figyelmemet, hogy az Ifjúsági Házban kedd délutánonként irodalmi szakkör van, amit ő vezet, és szívesen lát, akár már a következő alkalommal. A verseket majd elolvassák, ne féljek, nem tart hónapokig, el fogják mondani, mit gondolnak róluk, elvégre a cél az, hogy fejlődhessek, új impulzusokat kapjak, vagyis, hogy a jövőben még jobb verseket írjak.

Gecsényi is mosolygott, kezét adott, én pedig a levéltár előtt úgy szálltam fel a kempingbicajomra, hogy nem is kellett nagyon tekerjek, vitt az magától, a Zrínyi utcai otthon és a Parnasszus irányába.

Ezekben a napokban szabadultam be a Baross utca végén működő könyvesboltba. Költő vagyok, mondtam, és nagyon is érdekel a költészet maga. Korábban anyámék rendre megvették a *Szép verseket*, és mivel apám pécsi gimnazistaként többször is találkozott Csorba Győzővel, aki részt vett az Apáca utcai könyvtár munkájában, úgy vélem, valamiféle nosztalgiaától hajtva mindig megvette Csorba új kötetét – *A világ küszöbei* ott volt egyik évben a karácsonyfa alatt. A *Szép versek*ben addig inkább a képeket nézegettem végig évről évre, és a sok valahová meredő, cigarettát tartó költőről úgy éreztem, régi ismerőseim, ha szembe jönnének az utcán, még akkor is felismerném őket, ha épp nem merednének és esetleg nem cigarettáznának. A könyvesboltban hosszas válogatás után megvettem vagy tíz kötetet, többnyire olyan szerzőktől, akiről semmit sem tudtam: Majtényi Erik, Ladányi Mihály, Szöcs Géza, Tolnai Ottó... Annak külön megörvendtem, hogy megleltem Villányi László, szintén győri költő vékony könyvét, a *Falovakat*. Hazacipeltem a zsákmányt – és olvastam, meg főképp írtam.

Tény és való, hogy az úgynevezett irodalmi életet nem lehetett túl pezsgőnek mondani. De hamarosan elkövetkezett Kormos 60. születésnapja, és ez nagy eseménynek számított szellemi örökösök köreiben. Az este a Lloydban került sor, ahová valaha angolra jártam, és szótárfüzetembe aláírást gyűjtöttem a büfében szorgosan konyakozó Máté Pétertől, akinek este fellépése volt a színházteremben, más alkalommal meg Koncz Zsuzsától, aki nem konyakozott. A Kormos-est egy kisebb helyiségben zajlott, meglehetősen szerény körülmények között. Öröömöm így is széles volt, mert itt aztán tényleg mindenki megjelent. A kis kötet címlapja alapján felismertem Villányit, akinek ekkor mutattak be. Ahogy Pusztai Zoltánnak is, aki szintén az ígéretes tehetség kategóriájába tartozott, már elfogadott kötete volt a Magvető Kiadónál, bár folyton csúsztták a kiadását, ami az ifjú, huszonnyolc éves szerzőt kezdte megviselni. Nagyjából húszan gyűltünk össze, hogy meghallgassunk néhány Kormos iratót verset. Remeknek éreztem, és meg-megmaradt bennem Pátkai egyik sora: *hallgat a telefon, a fekete kánya*. A műsorban szerepelt egy lány, aki, egy szál gitárral, megzenésített Kormos-verseket adott elő, amiknek semmiféle dallamuk nem volt, de tán jobb is, mert a lány nem tudott énekelni. Legalább is így éreztem, és emiatt némi felháborodottságot, hogy ez mégis csak csúfság, illet tenni Kormossal. Mint ahogy csúfságnak éreztem magát a tényt, hogy Kormos már hat éve halott. Bánatosan gondoltam arra, hogy tényleg élhetett volna még egy ideig, mert amikor holtan összeszett új lakása erkélyén 1977 októberében, még csak hetedikes voltam, és hogyan is tudhattam, mekkora költő,

milyen vicces bácsi, jó lenne megismerni. Helyette maradtak ezek a nyekergő dalocskák.

Aztán a hivatalos műsor végeztével elkezdődött a mesélés, hogy amikor a Pista így, meg a Pista azt mondta, továbbá akkor a Pistával nagyon berúgtunk a Vaskakasban, és erre mindenki szelíd mosollyal emlékezett, hogy bizony-bizony, de szép idők is voltak azok.

Imádtam ennek a pici történelemnek a részévé válni, ha csak a mesélés által is.

Ezen az estén azonban más is történt. Beavatásomat komolyan vették az új barátok, és a műsor végeztével nem engedték, hogy mint aki jól végezte a dolgát, szépen hazategyek. Rendes írók azért tartanak irodalmi esteket, hogy utána elmehessenek inni. Erről hallottam már harangozni, különböző visszaemlékezésekben, interjúkban esett szó nagy, borozás mellett zajló vitákról, különböző, főképp budapesti presszók és kocsmák mélyén vagy polgári lakások termeiben.

A győri művészkör törzshelye a Marika presszó volt, a fenti kritériumoknak teljesen megfelelő módon. Közel esett a színházhoz, az ifjúsági házhoz, és általában mindenhez, hogy bárki hamar elérje sanyarú napi teendőinek végeztével (avagy helyett) ezt a szűk, ám otthonos helyiséget. Ebbe a félhomályos füstfelhőben úszó helyre tettük át székhelyünket, ahol a nem irodalmár szekció tagjai már túl voltak az alapozáson. Egyben megtörtént az én bemutatásom is, és mindenki örült, hogy a folytonosság nem apad el, jönnek az ifjak, költő, szobrász, mindegy is, fő, hogy ide talált a Marikába, és ettől fogva, ha nem is be, de megérkezett.

Révülten ücsörögtem ennyi jeles művész társaságban valami rissz-rossz, műbőr huzatú fotelban, elszopogattam valami bort vagy sört, ki tudja már, mi volt az, de semmiképpen sem üdítő, hiszen egy ifjú költőhöz az teljességgel méltatlan lett volna. Egy szakállas, Jézus-fejű manusz vitte a szót, akiről csak később tudtam meg, hogy jeles ötvös, és Erdélyből menekült; ez utóbbi abban az időben hihetetlenül megnövelte az ázsióját bárkinak, különösen egy művészfélének. Ő pedig, rendes székelyként épp arról mesélt, hogy mentek valahová a nagy télben, a hegyek között, kőhögött-dadogott a Trabant, és egyszer csak látja ám, hogy elől, messze, valami fekete folt terpeszkedik az úton. De ő azért ment tovább, remélve, hogy majd sikerül kikerülni, bármi legyen is az. Csak amikor már elég közel értek, látták nagy megrökönyödve, hogy bizony, ahogy azt várni is lehetett, egy medve az. Amitől, ahogy kell, rendesen berezelték. Igen ám, csak amikor menekülőre fogván rükvercbe akarta tenni a kocsit, lefulladt. Olyannyira, hogy nem is nagyon akaródzott neki újra indulnia. Nem úgy a medvének. Aki megfordult, pár másodpercig szemlélte nyugalmanak és csendjének háborítóját, majd szépen lassan felkászálódott, és megindult a Trabant irányába.

A Marika presszó művészsarkának közönsége részben lélegzetvisszafojtva figyelt, részben élt az odamondogató ugratás jogával, de persze a sztori végére mindenki kíváncsi volt.

Ami úgy szólt, hogy a maci komótosan elballagott az autójáig, miközben ötvös barátunk többször leizzadva rángatta a Trabant szívatóját és a kulcsot eltekerve recsegett a motort. Mint egy rendesen megkoreografált filmben, a Kárpátok... izé... óriása megérkezett, és amikor két hatalmas mancsát a papundekli-motorházatetőre rakta, a motor beugrott. És már emelkedett, hogy tovább másszon, de az ötvös gázt adott, a Trabant pedig, hiába, hogy csak 26 lóerővel bírt, kilőtt hátrafelé, és a maci buta puffanással hasra vágódott az úton.

Erre aztán megint lehetett inni egy felest, sört, bort, rágyújtani újabb Symphoniákra és Sopianae-kra, és hiába a kádári- és brezsnyevi punnyadás éve, jól éreztük magunkat. En bizonyosan, és dehogyan is gondoltam utána, hogy

mit kereshetett az út közepén egy medve télnek idején, amikor annak egy barlangban kellett volna durmolnia. De lehet, egy művész-medve volt, akinek a lelke kívánta, hogy felrúgja a kötöttségeket, vagy egyszerűen csak szerelmes volt a havas tájba.

Keddenként szorgosan eljártam az Ifjúsági Ház irodalmi körébe, amit – áttellenben a Marika presszóval – nem a nyüzsgés vagy a hangzavar jellemzett. Tivadarral kivártuk a négy órát a számunkra kijelölt teremben, majd előbb az intézményen belüli büfét látogattuk meg, ahol népművelő- és könyvtáros-kisasszonyokkal évődünk egy keveset, amiben, sajnos, nem én vittem a prímet – de mire való egy mester, ugyebár? Aztán az objektumot magunk mögött hagyva különböző környékbéli italmérő egységek szociológiai tanulmányozásába kezdünk, már csak azért is, hogy az életet, ami az irodalomnak, de legfőképpen a költészetnek az elsődleges tárgya, minél mélyebben megismerhessem.

Ezekben a hónapokban született verseimet ez a miliő alaposan átformálta. A kormosi garabonciás fickó szerepe eléggé megtetszett, próbáltam merész asszociációjú, laza rímelésű, de mégis majdnem szabad verseket írni, ami végül is elég jól ment; elkaptam valamiféle láthatatlan ihletfontalat, amibe még kapaszkodni is lehetett úgy, hogy nem szakadt el azonnal.

A szakkör mellett egyszer-egyszer meghívtak újdonsült mestereim lakására, ahol nemcsak valamiféle vacsorát kaptam aznap este, hanem az amúgy még szintén jócskán „fiatal költőnek” számító, 27–30 éves barátaim vették a fáradságot, és a Vagongyárban szépen legépelte verseimről elmondták, szerintük mi a jó bennük, mi kevésbé. Összességében viszont az a melengető érzés volt a legfontosabb, hogy teljesen komolyan vettek, kollégaként, még egy fokkal inkább, mint Pannonhalmán Ele-mér atya, aki negyedikben egészen másképp figyelt oda rám, mint korábban; de ő mégis csak megmaradt atyának, tanárnak, akivel szemközt én csak diákként gubbaszthattam, még ha épp a verseim felett ingatta is a fejét huncut mosollyal.

Pusztai Zoliéknál, Villányi Laciéknál már Méhes Karsci voltam, „a” költő, nem csak egy vagongyári fordítógyerek, aki, hát, na jó, verseket is ír. Mi több, egy idő után, a harmadik, negyedik vizitkor megesett az, hogy Villányi Laci néhány új versét dugta az orrom alá, kérve, olvassam el, érdekelné, hogy s mint tetszik. Feszengve olvastam, mert még nem éreztem... minek is?... méltónak magam, hogy bármit is mondjak, főképp így, rögvést és szemtől szembe. Makogtam valamit, hogy igen, tetszik, tényleg jók. Esetleg egy sort külön kiemeltem, hogy az nagyon..., az különösen... És hogy ne tűnjön úgy, csak dicsérni tudok, tettem egy-két apró kritikai megjegyzést. Esetleg ez a szó, jelző, nem is tudom... nekem kicsit sántít. Egyik versében egy öregasszonyról is szó esett, akinek az utcán tolt bevásárlókocsijából csöpögött a tej. Mint verstárgy megfogott: tessék, nem csak szabadság, szerelem, amit ugyan már tudtam és támogattam, de ez a díszítetlenség, hétköznapiság sokkal inkább tetszett, mint a „hogy úszik el a dinnyehéj”, holott az sem gyenge. Ezt Párizsban láttam, jegyezte meg Villányi, ami, akárhogy is, azokban az időkben adott valami pluszt mindennek, egy verssornak is – lám, ott, Párizsban csuda dolgok esnek meg; hiába, hogy a Hunyadi utca végi ABC-ben is folyik a tej, a párizsi az akkor is párizsi.

Máig megvan, tessék.

Ezekben a lakásokban, hiába, hogy fiatal lakókról volt szó, egész falakat, sőt szobákat beborító könyvespolcok nyújtózkodtak, olyanok, amelyenket régi fotográfiákon Kosztolányi Dezső vagy Babits Mihály lakásáról lehetett látni, és amiket „könyvtárnak” neveztek (noha, ezt kissé nagyképűnek érezttem). Nekünk is elég sok könyvünk volt otthon, és jártam elegáns budapesti, pécsi és győri belvá-

Bikácsi Daniela: Idézetvászon

rosi lakásokban, ahol jeles professzorok és főorvosok éltek, és valóban, mindenütt a legtermészetesebb volt, hogy néhány falat, ahol épp nem értékes festmények lógtak, könyvespolcok borítanak be.

De ez más volt. Itt tudhattam, hogy a könyvek magát a tiszta irodalmat képviselik, olyan kényes ízléssel válogatott gyűjtemények sugárzó közelébe léphetek, ami csak itt létezik; a sok tiszta búza közé nem vegyül mindenféle rettenetes képeket feltáró sebészeti tankönyvek vagy anatómiai atlaszok ocstója.

Mi több, ezeknek a könyveknek egyikéhez-másikához hozzá is lehetett jutni, még kérni sem kellett. Micsoda? Nem ismered Vladimír Holant, Zbigniew Herbertet, Michel Butort, Lautréamont-t, Robert Lowellt (+ 100 név még)? Bizony nem ismertem, úgyhogy kempingbicajomon minden vizitáció végeztével súlyos könyvteherrel tekerem haza, a beavatott, a lassan bebocsáttatást nyerő tanonc üdvözült mosolyával arcomon.

Így teltek az őszi, majd kezdődő téli hetek, míg végre, amit a karácsonynál sokkal inkább vártam ebben az évben, megjelent a Műhely 1983/6. száma, benne azzal a három verssel, amit a gondos szerkesztők a legjobbnak ítélték. A fenyőfás hónapra rimelő zöldtáblás lap 33. oldalán szerepelt a három mű (a 3-as számok micsoda bűvölete ez): *Most hogy...; Lassú téli kép; Hogy megtaláljam.*

Az első így szól:

*Most hogy a papírboltban
kifogytak a színes ceruzák
s minden reggel sötétebb
alakok jönnek szembe
Most mikor a ligetek
filozófiája is megbukik
és a sors kegyelméből
szipákolok
Most érzem kínosnak
tavaly egyszer röhögtem
a misén és orrfacsarva
legyintettem örök életemre*

Igen, ott bújik benne az alig magam mögött hagyott Pannonhalma, ott van az újonnan megtalált Kormos hangja, de ott vagyok én is, a Vagongyárba igyekvő fiatalember, aki nyeglén fel nem öltözve rohan át a városon...

Mestereim vigyorogva, vállveregetve adták kezembe a Műhelyt, majd sietve hozzátették, úgy dukál, hogy az első honoráriumot – 350 forintra rúgott – méltó módon, a derék költőtársakkal kell elinni az utolsó garasig.

Nem esett nehezemre szent ígéretet tenni erre.

A Műhely decemberi száma bizonyára jobban fogott a szokásosnál, mert apámék minden ismerőse, kórházi kollégája, illetve az én köreimhez tartozó, amúgy verset sosem olvasó haver és munkatárs beszerezte, elvégre különös szenzációnak számított, hogy a valahai rosszcsond Károlyka / „a Méhes”, nem csak írogat valami verseket, hanem még ki is nyomtatják őket, mint tankönyvekben.

Kisebb fajta csodának számított.

Nekem is annak számított, tényleg.

Holott ez még csak a kezdett volt. Tél közepétől, immár az 1984-es évben egyre inkább mondogatták, hogy indulni kéne ám a Felszabadulási Pályázaton. A megyében élő művészeknek írták ki minden évben, és általában úgy vélték, nagyon alkalmas terep lenne az első megmértetésre. Ifjú tehetség mivoltom, a már megírt versek nívója mindenképp emellett szólt, arról nem beszélve, hogy a szakmai zsűriben ott ült szakkör-vezető patrónusom, aki szívügyének érezte, hogy Győr, sőt, a megye felmutathassa új „szerzeményét”, vagyis engem.

Már-már túl simán ment minden. A megfelelő mennyiségű, gondosan kiválogatott verset újból szépen legépeltem, és egy kísérőlevéllel együtt postára adtam a megadott címre, természetesen ajánlva, nehogy elveszzen. Pátkai Tivadar már a beküldési határidőt követő héten vihogva mesélte, hogy micsoda küldemények érkeztek kazalszámra, sokszor kitépett, kockás lapon, ceruzával írva. *Oda* Leninhez. Oda!, kiáltotta egy fröccs mellett, De hova oda? Szegény Lenin, ha tudná, kik szeretnének oda jutni hozzá!

Jól mulattunk az ébredező, bár forradalminak mégsem mondható tavaszban.

Április 4-e attól még a felszabadulás ünnepe maradt, amit mindenhol méltó módon megünnepeltek. Megyei szinten is, aminek egyik fő eseménye volt a Felszabadulási Pályázat eredményhirdetése. Elejtett, cinkos mosolyú megjegyzésekből tudhattam, hogy a tekintetes bíráló biztosság méltányolta a beküldött verseket, de még a Marika presszó eldugott sarkában sem lehetett erről többet elárulni. Úgyis árulkodó volt, hogy vastag, fényes papíron meghívót kaptam a megyei tanács művelődési osztályától, amiben kérték, jelenjek meg a dísztermükben a jeles ünnep előtti napon. Felhúztam hát érettségi zakómat, rövid hezitálás után viszont úgy döntöttem, hogy nyakendőt nem kötök, egy költő ennél lazább, nem túrheti a kötöttségeket.

Himnusz, Internacionálé és beszédek követték egymást, mire a díjkiosztásra került a sor. Első hellyel, de nehogy elkapassanak, megosztott első hellyel jutalmazták költeményeimet. A másik díjazott a Kisalföld munkatársa volt, aki irodalmi munkái fölé a Tönköl József művésznévet biggyesztette. Még ő is a fiatal költő kategóriájába tartozott, hiába, hogy pontosan kétszer annyi idős volt, mint én. Tán ezért a két győztes kézfogása kissé tartózkodóra

sikeredett, mivel én a még újabb, máris a helyét követelő generációt képviseltem. Am a megyei és városi kulturális elvtársak egymás után szívélyesen gratuláltak, és megkérdezték, hogy a Méhes főorvos úrhoz van-e valami közöm. Amikor elárultam, hogy a fia vagyok, a Felszabadulási Pályázaton elért I. helyem örömeire hosszan méltatták apámat, a tudását, a szerénységét – belegondolva, ez a dicséret nekem is szólt, akár úgy is fel lehetett fogni, hogy még az én verseim is innen erednek voltaképpen.

A napilap hétfégi mellékletében leközöltek egy opuszt a nyertes versciklusból, nevezetesen – nagyon méltó módon – az alábbi:

Vallomás

K.I.-nak, aki volt

*Még azt sem tudtam élt már meghalt
micsoda dolog
Nem merem tegezni, mint minden
nagyot szokás versben és útszélen
Csak hallottam kinyúlt pulóveréről
csak az újságban olvastam Párizsból
írt leveleit
Csak álmomban sütött bejglit a
MOZSÁRban tört dióból-mákból
Csak verse után olvastam el
Hamletot és csak az ő példájára
szeretnék Yorick lenni áténekelve
kutyagumi és szellemidézés között
derengő világokat
szemenszedett Kormos meséjén kezdve*

Erről a mini-Parnasszusról már egyenes út vezetett arra a nyár eleji összejövételre, amit a megyei KISZ-bizottság szervezett a Győr melletti novákpusztai táborban azzal a céllal, hogy a művészet és kultúra aktuális kérdéseiről, problémáiról beszéljünk egymással és az illetékesekkel. Csodás nyári nap volt ez a június 9-e; a pontos dátum ezúttal nem hihetetlen memóriám dicsérete, hanem az interneté, ami természetesen tudja, hogy ezen a napon zajlott a Magyar Kupa döntője a Rába ETO és a másodosztályú Siófoki Bányász között. Ugyanis kultúra ide, tervkovácsolás oda, arra emlékszem leginkább, hogy a KISZ-tábor udvarán és forró pavilonépületeiben mint-

ha egy emberként mindenki arra várt volna, hogy végre valahára elkezdődjön a meccs, és az előző két NB I-es bajnoki szezon győztese, az ETO, ETO, Ráááába ETO a földre döngölje, porig alázza ezt a szerencsétlen kis bányászcsapatot.

Mire idáig jutottunk, túlestünk néhány ankéton, vitán, ahol sűrű cigarettafüstben és Ászok sörök társaságában alaposan kivesézték a Győr-Sopron megyei kultúra helyzetét a vezetők és a művészet *csinálói*. Tevőlegesen nem vettem részt benne, csak ültem, füleltem, és megint úgy éreztem – bár már edzettebben és tán kevésbé ártatlanul, mint egy évvel korábban –, hogy valami fontos részese vagyok, itt most történnek a dolgok. Mégis szóba került a nevem, mert egy felszólalásában Borbély Jancsi, aki amúgy is vehemens (számomra – a visszaemlékezésekből „megismert” – József Attila-stílusú) vitázó volt, egyszerűen csak azzal érvelt, hogy olyan kulturális közeg kellene Győrött, hogy a Méhes Karcsi, ha elmegy majd innen egyetemre, a végzés után kedvet érezen hozzá, hogy visszajöjjön...

És rám mutatott, mire mindenki odanézett, többen csodálkozva, de akik ismertek, és tudták, hogy én magam vagyok a Felszabadulási Pályázat nyertese, egyetértőleg bólogattak, bizony-bizony, a Méhes Karcsit valahogy jó lenne ám megtartani, elvtársaim.

Aztán jött a vacsora, és végre a meccs.

Amit nem lehetett elviselni további nagyon sok tömény és sör nélkül, mivel ez a szerencsétlen bányászcsapat 2:1-re alázta le az ETO-t, úgy, hogy „mi” vezettünk, de utána kaptunk (a pofánkra) kettőt. A Siófokban játszott egy Olajos nevű, és nekem a sok rikácsolás és szentségtelenség mellett az maradt meg, ahogy Knézy gerjeszti a hangját, Olajos... még mindig Olajos... még mindig Olajos... Olajooooo! Mellé!

A foci után két lehetőség adódott, választani kellett, hogy videón pornót nézzünk-e vagy a Péntek 13 című amerikai horrort. Rémesen sikerült meccs ide vagy oda, a horror győzött – úgyhogy, legalábbis a magam részéről, lassan lehetett menni aludni. Szerencsére megtudtam, hogy Tivadar kora reggel visszamegy Győrbe, így gyorsan bekéredzkedtem hozzá, hogy ne kelljen megvárni a csak ebéd utánra időzített közös buszindulást.

Reggel hétkor már a Trabantban ültünk, és álmos-macsakajajos szemmel bámultuk a meseszerű, villogó júniusi reggelt. Alig szóltunk pár szót, csak annyit mondtam menekülésem magyarázataképp, azért nem érek rá maradni, mert közeleg a felvételi, tanulni kell. Mennék egyetemre. Aztán, hogy onnan, egyszer vissza-e...?

De még itt vagyok, ki tudja, meddig, én drága kislámpa Parnasszusom, basszus.

